

האיש מקדש פרק שני קידושין

ממ:

עין משפט
נר מצוה

צוה א מיי קיאל מאל
לחיות לא ער טושים
אדיע קומן לא עקעס ז
צו ב מיי עס הלכה ה
טושים ער טושים פ
צו ג מיי עס טושים
עפר פ
צו ד מיי עס טושים
עפר ער פ
צו ה מיי עס טושים
עס עפר ל
ק ו מיי עס טושים
עפר אל
קא ז מיי עס טושים
עפר ל
קב ח מיי עס אל א
טושים ער טושים
ט (מיי) עס הלכה ז
טושים עס
קג י מיי קיאל מאל
מכירה אל ט טעם
עפן פן ער טושים ער
ער עקעס ז

תורה אור השלם

1. וְאֵשָׁא עֵינֵי אֶרָא
וְדַבָּר שְׁמִיעַ שְׁמִיעַ
וְיִצְחָק וְיִרְיָה בְּכִנְיֵיהֶם
וְלִבָּהּ כְּנָפִים כְּכַנְפֵי
וְתַסְדִּיר וְתַשְׁמָנָה וְאֵת
הָאִפִּיק בֵּין הָאֶרֶץ וּבֵין
הַשָּׁמַיִם: וְאָמַר אֵל
מִלְּמַלְךְ הַדְּבַר בֵּין אֲנִי
וְדָבָר מְלֻבָּח אֵת
הָאִפִּיק: וְאָמַר אֵלִי
לְנוֹחַ לֹה בֵּית בֶּאֱרִץ
שְׁנֵי דְהוֹכֵן וְהִתְקַשֵּׁן יָא
עַל מִכְנֵתָהּ:
וְכִרְיָה ה - ט

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה דברים וכו'
דשכיב מרע אם לא מהי
לא יהא גט אם מהי
יהא גט כו' אבל כממון
לא בעינן:

תום' ר"י הזקן

כן עזא רבן זוטא.
 תלמידים וברבנים וכו'.
 ולא באו ללול מסיבה
 ולא היה ביניהם הנה
 כמותם. כדנתין ימים
 נט, א] משבת בן עזאי
 מקול השקיעה. אבל
 טקול. באות מקום מן
 הקומות שיהיה בלה.
 דרשה, כמו אנורא אלה
 דחאקא ויכרתו ו, ב].
 ורש"י אפילו כנסתם
 ללא שאר בני עמק
 וברבניהו אינו ללא אלה
 בריה אסורה לבעלה
 כדנרש ע"כ. והעיקר מה
 שפרשנו שנתן להם
 שדורשין בהלות מלכות
 שאלו בקריאה, ומשני
 שהם משמות המה
 הולידים ומהם דחכם,
 יצא ששם תלמידי מנהג
 אפילו במי שלא ידע
 אלא ענין אחרי, ששם חכם
 מנהג למי שידע לשמו
 מה סברא וכו' שכתבנו
 בפרק הירודת דבר חפסות.
 מילתא דתלמי סבארי, ו
 אלעזר, ששם רבי חייא
 עשירי כל שאת חייא

לַבְנוֹת זה בית. פי' בקוטרם לבנות לה ולא בנו כמו אז יבנה שלהם כמה לבנותם ואמר' (שם דף טו:) ביקש לבנות ולא בבנה וי"מ מדמכחי לה ולא כמחי להן משמע דליכא אלא אחת והיינו מנוסה ולא נהירא דהא בכל הפרשה קורא איפא לשון יחיד ועל זה שי"ך שפיר לבנות לה וי"מ מדמכחי

לה בלא מסיק היא דכל לה שבמקרא
 מסיק היא ד"ב משלשה וזה אחד מהם
 לה כמו לה בל"ף ופאשמיטין דלא
 ומתקיים לה (ישע ו) וכן פירש רש"י
 גבי ויקרא לה נוצח בשמו ובמדר
 (ג) שהוא רפה לפי שלא מתקיים לה
 שם זה: **דבריים** שבבב אינם
 דברים. משמע דוקא משום שלא
 פירש דבריו אבל אם פירש דבריו
 להדיא ואמר בשעת ההכר שהוא
 מוכרח לפי שהוא רוצה לנכח הארץ
 וישראל הוא המכר בטל וקשה אמאי
 לא נענין מנאי? כפול ובר' לא התנה
 שאם לא יתן לא יתקיים המקח
 ורשעים פירש (יב"ד דף ק"א:) גבי
 התאגור על מנת להחזיר אל החזיר
 יא' לא החזיר לו יא' אלא"כ דנענין
 מנאי כפול הני מילי באיסור כגון
 להקדיש לו על מנת שחתי לו מחטים
 וזון וכן בגמ' אהנין שמואל בנטיט
 שביט מער (א) אלא כמון לא בעי
 מנאי כפול ולא נתיירב דהא כל מנאי
 יליפין מנני גר וצני ראובן והתם
 דבר שבמקום ואומר ר"י דליר' לחלק
 ואומר דש' דלא שטת' ארביס
 מנאי כפול אלא גילי מילתא דלאן
 סהדי דאדעתא דהכי עבדי וגם י"ש
 דברים דאליבו גילי מילתא לא בעי
 כגון היא' (א) דהכוח כל נכסיו
 אלהים ועמי שיש לו בן שמותה
 בעלה וכן הכוח כל נכסיו לאשמו
 לא עשה אלא אפסורופא? לפי שאנו
 אומודין שלכן היה בדעתו וימו' כן
 אלא סהדי דלא זכ' אלא אדעתא
 למסיד לארעא דישלמי:

[illegible]

זו. דוקא שהקב"ה מצרפה למעשה דכתיב (יחזקאל יד, ה) למען תפוש את בני ישראל בלבם ותרצו לא מקרי רשע במחשבה. ובתרי חרתי מקודשת מספק דשם הוא. לא אמר. לא הוזכר ולא בלב. ותאנס ולא הודיע (ולא) (אלא היה) במחשבותי כך אע"פ שאמת הוא שלכך כיון דהא לא היה מעוררם שמעני זה היה רוצה למכור ונכסיו. והואיל וכשעת המכר לא פרסם וחדודע מש

ה"ג מאי תורה מדרש תורה: כן עזאי וכן זוטא. תלמידים היו ובחורים! ולא באו לכלל סמיכה ולא היו ביניהם כמותם בתורה כדתן (וסויה דף מט). משמח כן עזאי בטלו השקדמים: **כלל מקום**. מאחד מן המקומות: ואפילו במסכת כלה. שאין עומק בה ויבחייתא

אסורה לנעלה כנדה: דכרי חמס.
מילתא דמליא בפרזא: רבי אלעזר
בן חרסוס. אמרין במסכת יומא
(דף לה:) שהיו לו אביו אלף ספרות
ביום וכנגדן אלף עיירות ביבשה: ר' אלעזר
בן עזריה. תריסר אלפי
עגלים היה מעשר מעדרו כל שנה
(שנח דף נה:). חמס. תורה ודרכ
ארץ: האיסוס. לעיל מיניה כתיב
וזאת הרשעה וישלך אותה אל תוך
האיסוס יצר הרע שנמשך בידי
השליכו בחוכה דלאמרין בטהדרין
(דף נה.) שדיה בדודא דלפזא. ואלו
שמי נשים נשאו יצר הרע של חנופה
ובגסות הרוח דכתיבי רוח כנפניה
היא גלות הרוח וחנופה נראה עניני
דדיק ליה מכנפי החסידה שגושה
חסידות עם חזרותיה דלאמר חאלו
טריפות (וחיין טג:). לפזא. לנצל:
לחסס. לעילם: דיקא נמי דכתיבי
לנלות לה בים. גבי הולכת כתיב
אילנן שמי נשים וגבי חניניה כנפיה

ארץ ישראל ואחד כל

ולא בנו: מאי עניות. דהוה ליה
 סימנא לבסות: עניות דמורה. דליה
 נחיה על גבי הרוח דמחזק נסותו
 איך משמש כל זכרו ואין מחזר על
 שמונתו: דכתיב אחות לנו קטנה.
 אלמא עניות דמורה בעילס הוא שהיה
 כה דעילא דכדכתיב (דניאל ח) ואני
 (היינו) בשלש הכירה אשר בעילס
 המדינה וכן מרדכי ולא איך דורס
 עוסקים בתורה ולא זכו אלו החכמים
 ללמד כאילו לא היה להם שרים להיך
 אבל בכל זמנה ללמד דכדכתיב בעזרא
 (א) כי הנין לבנו חן ושלחני בתורה ה
 וללמד לשרתני חן ומשפט: עווס.
 ממורות: טעמה נעלה מיסן. רובן
 ממוריס דלאמר לקמן (דף פא:) גבי
 יוחסין מיסן מיהא ויביטמא אמרי'
 נמי פטילי דהרפנוא משום פטילי
 דמיסן בשיליה פ"ק (דף פ. א:) פ'
 בתני' כי עיר ומחלל בן דרר. ג' שיעת
 דרסיס קשה שהכריז הוא מקום שווקס
 ויוקר ממאן כי דומק עורביו ושסיס'
 בן דרר ממלח בן עיר. אע"פ טעמה
 לשבח טעות הוא: לפקדס לו. אע"פ

בהן נתין ונמצא ממזר אדעסא למיסק. ונאנס ולא עלה:

בן עיר על מנת שבייתי
שיש לו בת או שפחה
ואין לו בנים ויש לו או
ילד להחזיקו או אעפ"כ
רובן לנכסיה אדעתא

לא מירי אמר רבא
יים מנא ליה לרבא
הא אילימא מהא דתנן
ישריב

שאין הענין מוכיח כך אלא מחמת גילוי דעתו שגילה לנו תחילה כי הך דהכא הינו לא בעינן שגילה דעתו תחילה וגם אמר בשעת מעשה. חוס' הרא"ש.

ובחרו אלא נשאה במיד לבו. אינו כלום. שלא הטעמו ואיהו אטעי אנמשיה ודברים שכלב אינו דבר.

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף דש"י

[illegible]

מוסף תוספות

דאין לרמות אומגן
תא לתנאי דלא גמירן
תנאי בני נד ובני ראובן
לא בדברים שאין הענין
יכית אלל מחמת תנאי
התנה החם בעיני תנאי
של הייט ורובן תנאי
לל הייט דאזא אומגן

התא שהדכר מוכיח שכך
תה דעתו ההם לא כעין
הנאי ולא גילוי דעת
ויש עוד דין שלוש

אלא בנילוי דעחו סני